

Indeterminació

El *Diccionari de la literatura catalana* diu d'Alfred Badia que "cal destacar també les seves ajustades versions poètiques de Rainer Maria Rilke, *Sonets a Orfeu*". El llibre es titula *Els sonets a Orfeu*.

Mal guiada

Mercè Tatjer (*Els banys de mar a Catalunya*, "Orígens", Albertí Editor), doctora en geografia i catedràtica de didàctica de les ciències socials de la Universitat de Barcelona, diu que la primera guia de la Costa Brava es publica l'any 1925. Una primera guia de la Costa Brava apareix l'any 1913 amb el títol *Guia il·lustrada de las ruinas de Ampurias y Costa Brava catalana*. Era de Manuel Cazorro i fou editada i il·lustrada des de l'Escala pel fotògraf Josep Esquirol, i impresa a Barcelona. L'any 1922 n'apareix una altra, publicada pel Centre Excursionista de Catalunya a Barcelona: *La Costa Brava: Del Tordera al Ter, del Ter al Fluvià. La Península del Cap de Creus, del Fluvià al Cap de Cerbère. Itineraris recomanables*.

Canvi de mètode

El Simonini d'*El cementiri de Praga*, la novel·la d'Umberto Eco, vol saber coses dels maçons, i en comptes d'entrar en una lògia troba que és millor "fer xantatge [*ricattare*] a un maçó i utilitzar-lo com a informant". A la versió Random House Mondadori-Carme Arenas no pensa pas fer-li xantatge: "Potser era més convenient conquerir algun maçó i..."

Fora mida

El DIEC2 manté que "grandària" indica que un espai té "qualitat de gran", tot i que el sentit de la paraula no és pas aquest, com confirma l'exemple triat: "la grandària d'una sala". Un espai pot ser de molta grandària o de poca grandària. Per trobar la definició correcta del mot, en tenim prou amb el *Primer diccionari* d'Eumo: "Volum i dimensions d'una cosa."

Mercè Ibarz convida el lector francès a una celebració d'experiències barcelonines

L'escriptora i periodista Mercè Ibarz (Sadí, Baix Cinca, 1954) convida el lector francès a una celebració d'experiències barcelonines, a través de la guia *Barcelone. Itinéraires et bifurcations*, que l'editorial Autrement de París ha incorporat a la prestigiosa col·lecció "Villes en mouvement", sèrie destinada a analitzar les dinàmiques urbanes i socials de les grans ciutats i que, alhora, serveix de guia turística, una guia que cerca detalls insòlits i desconeguts de la ciutat, però sense oblidar aquells que la caracteritzen més bé.

El volum ha estat publicat amb l'ajut de l'Institut Ramon Llull. La versió francesa del text és de Marta Montagut i les nombroses fotografies que il·lustren la guia són de l'autora.

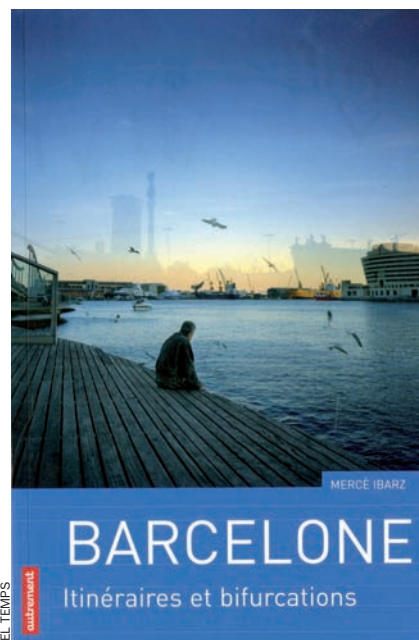
Mercè Ibarz passeja a peu per la ciutat amb la intenció de copsar la vida de cada dia que transcorre al costat de les transformacions que han magnificat la ciutat i encara ara no deixen de fer-ho. Els itineraris que proposa, que combinen els espais més carismàtics i coneguts amb els que han estat marginats per les guies turístiques, no exclouen pas la història. El camí, segons el cas, tant pot sortir de la ciutat d'avui com de la pretèrita.

L'escriptora ha concebut les seves caminades com un trajecte que s'enfonsa en la ciutat, bo i partint de la perifèria. A cada itinerari, la visita s'atura per a escoltar algunes de les veus que poblen una ciutat "exigent i seductora".

Aquestes veus, que mai no amaguen els conflictes urbans, parlen sobretot del desig de construir. "Són –escriu Mercè Ibarz– paraules lliures en una ciutat lliure, per a recordar les paraules de Manuel Vázquez Montalbán, poeta i cronista de la ciutat."

Són veus que corresponen a persones, en general poc conegudes pel gran públic, que viuen intensament la ciutat, de botigueres a professionals de l'art i la literatura. Hi trobem, entre més, la infermera jubilada Custodia Moreno Granada, (1943), veïna del Carmel; Eva Gimeno (Barcelona, 1966), historiadora del Carmel; Sergi Díaz (Barcelona, 1975), director de la Fàbrica de Creació Fabra i Coats; Encarna Guevara (Puerto Lumbreras, Múrcia, 1973), mestressa d'un bar de Diagonal Mar; Llibert Tarragó (Briva, Lleოსí, 1947), editor occità de literatura catalana que viu al Poblenou; Enric Canet (Barcelona, 1957), biòleg i capellà; Glòria Santa-Maria Batlló (Barcelona, 1956), historiadora de la Barcelona del segle XIX; Ventura Pons (Barcelona, 1945), director de cinema; Valeria Bargalli (Buenos Aires, 1962), editora; i Ignasi Aballí (Barcelona, 1958), artista plàstic.

Mercè Ibarz hi constata que Barcelona no es reconeix pas sempre en la imatge cofoia que li torna el mirall oficial, amb poca tirada a admetre els conflictes o a examinar les coses a fons. Però també que és una ciutat que ha ressuscitat més d'una vegada i que, des de l'inici de l'època moderna, propaga maneres alternatives d'enfocar la vida.

Coberta del llibre de Mercè Ibarz publicat per les Éditions Autrement, a la col·lecció "Villes en mouvement".

Lluís Bonada